

folkelige Sags tidligere anerkjendte Tørere og-
 saa holdt paa. Jeg stiller mig altsaa paa
 paa det folkelige Standpunkt og siger med Biffo
 Grundtvig, at jeg ikke er sat til at være Sus-
 holder over Ministeriets Hemmeligheder. Har
 Regjeringen noget Nyt, som den vil meddele —
 jeg betvivler meget, at der er noget Nyt, som vi
 ikke vide i Forveien, jeg veed ikke, hvorfra det
 skulde komme — saa lad os faae det at vide i
 et offentligt Møde, hemmeligt vil jeg ikke have
 Noget at vide.

Bojsen: Jeg bad om Ordet, da det ærede
 Medlem for Frederiksberg Amts 3die Valgtreds
 (Dinesen) talte, da jeg ligeoverfor Udtaleser fra
 ham vilde gjøre nogle Bemærkninger. Jeg tror
 nemlig ikke, at det ærede Medlem er saa ganske
 berettiget til, saaledes som han gjorde, at frem-
 drage og omtale de Forhandlinger om udenrigske
 Forhold, som have fundet Sted i Finantsudvalget.
 Paa Foranledning fra Udvalgets Side blev der
 ifjor rettet en Anmodning til Udenrigsministeren
 om at give os en Meddelelse, saaledes som han
 selv kunde finde det rigtigt og hensigtsmæssigt at
 give den. Dette skete; men det, som Udvalget
 var tilfredsstillet med, var den, i alt Fald efter
 vor Opfattelse, loyale Maade, hvorpaa Udenrigs-
 ministeren kom os i Møde med disse Meddelelser.
 Men naar det ærede Medlem spiede til, at det var
 Udvalgets Dom, at man i Almindelighed var til-
 fredsstillet med Indholdet af de Meddelelser, som
 vi den Gang fik, saa benægter jeg det ærede Med-
 lems Berettigelse til at karaktisere Udvalgets Dom
 overfor disse Meddelelser, paa den Maade som han
 gjorde. Men netop, fordi jeg ikke har erkjendt
 at det ærede Medlem har nogensomhelst Ret til
 at udtale denne Dom, skal jeg ogsaa for mit
 Vedkommende ganske afholde mig fra enhver som-
 helst Dom, der muligvis kunde gaa i en anden
 Retning angaaende de Punkter, som den Gang
 forelaae for Finantsudvalget. Jeg maa sige til,
 at det, som vi overfor Danmarks udenrigske For-
 hold alle ere enige om, er naturligvis dette, at
 vi alle med lige Styrke og med lige Iver vilde
 arbejde hen til at styrke Landets Selvstændighed,
 og at gjenvinde, hvad vi have tabt. Derom ere
 vi enige; men naar der bliver Spørgsmaal om
 Maaden, om Veien, ad hvilken dette Maal skal naas,
 saa gjælder om det Forhold, vi her omhandle,
 det Samme som om ethvert andet Samsundforhold,
 at Meningerne kunne være delte; jeg tror ogsaa,
 at Meningerne derom ere delte, og jeg finder ikke,
 i hvad vi hidtil have faaet meddelt, nogen Grund
 til at forandre min Mening i saa Henseende.
 Nu, siger jeg, er det meget naturligt, at efterat
 vi ifjor i et Udvalg ere bleve satte i Stand til
 at modtage, hvad jeg kalder meget loyale Med-
 delelser, og det ganske vist i en Form, som maatte
 gjøre det til Udvalgets Pligt ikke at benytte disse
 Meddelelser videre, at man da maatte ønske, at

ogsaa Thingets øvrige Medlemmer maatte blive
 i Stand til at modtage de samme Meddelelser
 og muligvis flere, saaledes som Ministeriet
 maatte ansee det for rigtigt at give dem. Naar
 dette skulde ske, forekommer det mig, at den Wei,
 som vi her have bragt i Forslag, er den ganske
 naturlige, nemlig den samme, som vi benyttede
 ifjor, at modtage saadanne Meddelelser i et Ud-
 valg, kun med den Forskjel, at medens Udvalget
 ifjor kun bestod af 15 Medlemmer, maa det, at
 alle Medlemmer skulde modtage samme Meddelelse,
 jo ganske naturligt lede til et Udvalg, der kom til
 at bestaa af samtlige Medlemmer. Men der er
 en anden Grund for denne Form, og det er en
 Grund, som motiverer, at der i og for sig ikke
 kan være nogen sær Interesse i at modtage Re-
 gjeringens Meddelelser i et Foredrag fra den meget
 ærede Udenrigsminister eller fra den høitærede
 Konseilspræsident her i Forsamlingen; thi det, som
 overhovedet betinger en væsentlig Del af In-
 teressen ved saadanne Meddelelser, er, at man tillige
 skulde kunne faae Leilighed til at rette sine Spørgs-
 maal. Jeg tror, at kun derigjennem vil en saadan
 Veiledning kunne komme frem, som i Virkeligheden
 vilde være istand til at lede det høie Things
 ærede Medlemmers Opfattelse af dette Forhold.
 Ogsaa det vil blive opnaaet ved en Behandling i
 et Udvalg. Man vil inderve, at man jo kunde
 gjøre det blot i den simple Form, at man luskede
 Thingsets Døre, og altsaa foretog denne Sags For-
 handling uden Tilhørere, eller med andre Ord i et
 hemmeligt Møde. Men jeg vil spørge ærede Med-
 lemmer og spørge den høitagede Regjering, om
 den vilde finde mere Tilfredsstillelse i denne Form,
 udtrykkelig at udtale, at de Dplysninger, vi her
 søge, skulde tilveiebringes i et hemmeligt Møde,
 altsaa bruge en Form, der dog ligger Thingsets
 Forretningsorden ulige fjernere end den simple
 Form at modtage Dplysningerne og foretage For-
 handlingerne i et Udvalg, hvilket ligger indenfor
 Folkethingets aldeles naturlige Fremgangsmaade.
 Deri kan der ikke være nogetsomhelst Støvende,
 medmindre man vil søge noget Støvende deri.
 Jeg kan derfor ikke Andet end tilraade, at Thinget
 fremdeles fastholder at stemme for det Forslag,
 som er fremlagt, idet jeg ikke er istand til at se,
 hvorledes vi paa en heldigere Maade vilde kunne
 faae de Dplysninger, som vi søge. Jeg ser det,
 som sagt, ikke. Jeg vil ikke kunne raade til om
 denne Sag at holde et Møde, der ligesom officielt
 betegnes som hemmeligt. Hvorledes forøvrigt dette
 Udvalg vil optræde, hvorledes det vil benytte de
 Meddelelser, som det fra den høie Regjering maatte
 modtage, vil naturligvis ligge i Udvalgets Haand,
 altsaa i Thingsets Haand, ligesaavel som det ligger
 i Ministeriets Haand ikke at give andre Medde-
 lelser en dem, som det tror at kunne betro denne
 Forsamling. I saa Henseende vil denne Tale om
 at være Opbevarer af Ministeriets Hemmeligheder
 ikke have nogen væsentlig Betydning; thi jeg tror